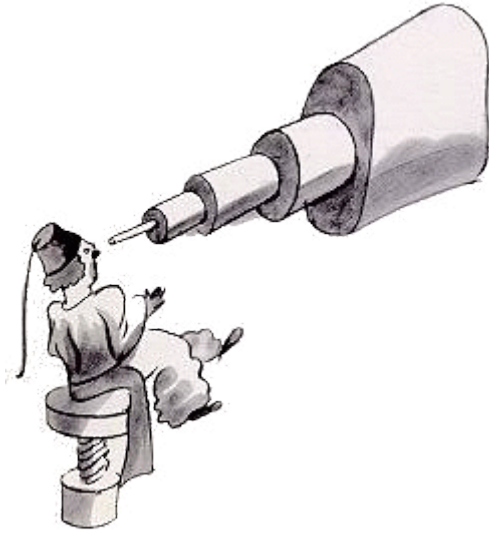
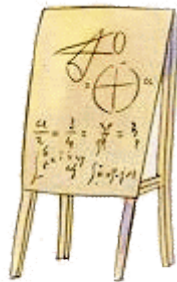

הנסיך הקטן- אנטואן דה סנט-אכזיפרי

כך גיליתי עובדה שניה רבת חשיבות: הפלנטה ממנה הגיע הנסיך הקטן, ממדיה אינם גדולים משל בית! זה לא הפתיע אותי. ידוע ידעתי שבנוסף לכוכבי הלכת הגדולים כגון ארץ, צדק, מאדים, וִנוּס, אשר ניתנו להם שמות, יש מאות פלנטות, אחדות מהן כה קטנות שקשה לראותן בטלסקופ. כאשר אסטרונום מגלה פלנטה אחת מאלה, הוא אינו מעניק לה שם, אלא מספר. הוא עשוי לקרוא לה למשל "אסטרואיד 3251".

יש לי נימוקים פבדימשקל להאמין שהפלנטה ממנה הגיע הנסיך הקטן היא אסטרואיד שכינויו B-612 אסטרואיד זה נצפה רק פעם אחת דרך הטלסקופ. היה זה בשנת 1909, על ידי תוכן תורכי. לאחר שגילה את תגליתו, הציג אותה האסטרונום התורכי בפני הקונגרס האסטרונומי הבינלאומי, בתצוגה מרשימה, אבל איש לא האזין לדבריו, משום שהיה לבוש בתלבושת תורכית.

כאלה הם המבוגרים.

למזלו של אסטרואיד, B-612 חוקק השליט התורכי חוק המחייב את נתיניו, ייהרג ובל יעבור, ללבוש בגדים אירופאים. ב-1920 שב התוכן התורכי והציג את תגליתו. זאת הפעם היה לבוש בסגנון אלגנטי, והכל קיבלו את חוות דעתו.

סיפרתי לכם פרטים אלה אודות אסטרואיד, B-612 ואף ציינתי את מספרו, בגלל המבוגרים. מבוגרים אוהבים ספרות. כאשר אתה מספר להם שיש לך חבר חדש, לעולם לא ישאלו אותך אודות דברים שבמהות. הם לא ישאלו: "מה צליל קולו? איזה משחקים אוהבים עליו ביותר? האם הוא אוסף פרפרים?" תחת זאת, ישאלו: "בן כמה הוא? כמה אחים לו? מה משקלו? כמה כסף משתכר אביו?" רק כך הם חשים שהם מכירים אותו.

אם תאמרו למבוגרים: "ראיתי בית יפה בנוי מלבנים חכליליות, ולו פרחי גרניום בחלונות, ויונים על הגג", לא יוכלו לשוות בעיניהם את הבית כלל. יש לומר להם: "ראיתי בית שמחירו מאה מיליון פרנק", ואז יתפעלו: "או, איזה יופי!"

כך, אם תאמרו להם: "ההוכחה שהנסיך הקטן הייתה היא, שהוא היה שובה־לב, שצחק, ושרצה כבשה. אם מישהו רוצה כבשה, זו הוכחה לכך שהוא קיים", הם ימשכו בכתפיהם, וינהגו בכס כבילדים קטנים. אבל אם תאמרו: "הפלנטה אשר ממנה בא היא אסטרואיד, B-612 אזי ישתכנעו, ויניחו לכם משאלותיהם. כאלה הם. זו אינה אשמתם, ועל הילדים לנהוג בהם באורך־רוח.

אבל אנו, אנו שמבינים את החיים, אין אנו מייחסים חשיבות למספרים. הייתי חפץ להתחיל את סיפורי באופן שמתחילים לספר אגדה. הייתי רוצה לכתוב: "היה הֶקָה פעם נסיך קטן, שחי על פלנטה, שהיתה רק קצת גדולה ממנו עצמו, והיה לו צורך בכבשה..". עבור אלה שמבינים את החיים זה היה מעניק נופך של אמינות לסיפור.

כי אינני רוצה שמישהו יקרא את ספרי כלאחר־יד. הזכרונות האלה העציבו אותי מאד בעת שכתבתי אותם. שש שנים חלפו מאז הלך ממני ידידי עם כבשתו. אני מנסה לתאר אותו כאן, כדי שלא אשכחנו. עצוב לשכוח חבר. לא לכל אחד יש חבר, ואם אשכח אותו, אני עלול להיות ככל המבוגרים אשר אינם מתעניינים אלה במספרים.

